

MARGUERITE VIBY

FREDERIK JENSEN

HANS KURT

i den danske LYSTSPIL-SUKCES

SKAL VI VÆDDE EN MILLION?

— Man kan vel nok være anstændig, selv om man er korpige.

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

præsenterer

det danske SUKCES-LYSTSPIL

Skal vi vædde en million?

Manuskript: *Fleming Lyng* og *Paul Sarauw*

Musik: *Kai Normann Andersen*

Sangtekster: *Børge* og *Arvid Müller*

Dansene arrangeret af *Holger Bjerre*

Medvirkende: *Otto Lington* og hans orkester

Personerne:

Generalkonsul Winterfeld ..... *FREDERIK JENSEN*

Aurora ..... *MARGUERITE VIBY*

Elly Martin ..... *Lili Lani*

Jørgen Winterfeld ..... *Hans Kurt*

Frøken Mortensen ..... *Mathilde Nielsen*

Josias Jansøe, komponist ..... *Hans W. Petersen*

Iscenesat af *George Schnéevoigt*

Produktion:

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

— Denne vase holdt ikke så godt som mit hoved.

Handlingen:

Udenfor Alhambra-Teatrets scene-indgang står den unge *Jørgen Winterfeld* — den rige generalkonsuls søn — og venter på *Aurora*, der danser i teatrets kor. Endelig kommer hun, og glade, arm i arm, går de hen i deres stam-restaurant „Flagermusen“. Her siger Jørgen til den lykkelige *Aurora*, at han næste dag vil gå til sin fader og meddele, at han har forlovet sig og med det første agter at holde bryllup. Men de unge havde i deres forelskelses-rus ikke bemærket, at de i restaurantens forhal er blevet skarpt iagttaget af en ældre herre — nemlig Jørgens fader — der tilfældigvis er kommet derind for at låne telefonen og nu af portieren får oplysning om sønnens forbindelse med den lille kordame. Winterfeld ser betænkelig og spekulativt frem for sig.

Komponisten *Josias Jansøe* er ansat i „Flagermusen“, hvor han bevinger flyglet og spiller sine slagere til gæsternes udelte glæde. *Aurora* sender *Josias* et muntert nik — der dog kun får ham til at blive yderligere vemodig, for han er forelsket i hende, håbløst forelsket.

Næste dag går Jørgen til sin fader og meddeler forlovelsen. Winterfeld tager det overraskende roligt. Han fortæller blot sønnen om sit eget ulykkelige ægteskab — hvorledes han evig og altid skændtes med *sin* kone.

— Jamen, *Aurora* og jeg skændes virkelig aldrig, siger Jørgen!

— I kender ikke hinanden, svarer Winterfeld.

— Jo, det gør vi.

— Nej! Skal vi vædde?

Jørgen ser forbavset på sin fader.

— Vædde!

— Ja, at I ikke — bare en måned — kan leve op ad hinanden *uden at skændes*.

— — —

Winterfelds snedige plan lykkes. Jørgen griber med begærlighed chancen til at overtage en af faderens talrige millioner, for så meget gælder nemlig væddemålet: *En hel million*, frit tilbragt! Hvis *Aurora* og han kan lade være at skændes en måned, så har han vundet og får sin faders velsignelse — i form af en check — og hvis Jørgen taber — ja, så skal faderen vælge en kone til ham — efter sit eget hjerte.

Aurora holder sit indtog på Winterfelds store landsted — og vi ser nu, hvorledes Winterfeld i den kommende tid bestræber sig for at få de

Det ser ud til, at *Elly* falder for Jørgen!

Generalkonsulen blæser hele familien et stykke!

I en indviklet situation kan man godt trænge til en opstrammer.

unge til at skændes. Ofte er det nær ved at lykkes — men tanken på de mange penge får i sidste øjeblik faren til at drive over. For alvor faretruende bliver situationen først, da en yndig ung dame af det bedste selskab dukker op i huset. Det ser ganske tilfældigt ud, men er i virkeligheden kun et af Winterfeldts klogt beregnede skaktræk imod Aurora. *Elly Martin* udfolder alle sine mest besnærende egenskaber for at gøre indtryk på Jørgen — og det lykkes hende også. Men Aurora er jo ikke tabt bag af en vogn. Da det går op for hende, at Ellys tilstedeværelse ikke skyldes helt tilfældige grunde, beslutter hun at tage kampen op — og ringer ind til „Flagermusen“ til sin forelskede ven Josias . . . og inden længe dukker Josias også op i huset på samme „ganske tilfældige“ måde som Elly. Aurora udfolder den samme vilde flirt med Josias som Elly med Jørgen — men hendes forsøg på derved at gøre Jørgen jaloux, mislykkes — og Aurora ser til sin grænseløse sorg, hvorledes Jørgen glider længere og længere fra hende.

Det er den sidste aften inden udløbet af den skæbnesvangre måned, Aurora er trist og vemodig — har mest lyst til at rende fra det hele — og da mistanken om et tyveri af Elly Martins juvel-armbånd ved et tilfældigt skæbnens træk kan heftes på hende — og *bliver* det af Winterfeldt — pakker hun sit tøj og forsvinder ud af huset. Hun tager ind til Josias, sin trofaste ven i „Flagermusen“.

Da det formodede tyveri finder en naturlig opklaring, og Winterfeldt ser, at han har gjort Aurora blodig uret, bliver han grebet af anger og tager efter hende ind til „Flagermusen“. Han gør hende sin undskyldning — forstår at hun har taget skylden på sig blot for at dække en anden — og dette bliver naturligt grundlaget for en nærmere forståelse imellem dem. Resultatet bliver, at de sammen i „Flagermusen“ fejrer en munter, festlig og stærkt bevæget nat.

Ikke mindre bevæget er natten for Jørgen. Da han opdager, at Aurora er borte, og tror, at han for evig har mistet hende, da først føler han, hvor meget hun betyder for ham — at det er *hende*, han elsker, og ingen anden. *Kun hende!* Og han tager ind for at søge efter hende i byen.

Næste morgen! Klokkeren er et kvarter i ti — et kvarter før månedens udløb. Jørgen kommer fortvivlet hjem — har ikke kunnet finde Aurora — kun fået at vide, at hun har været i „Flagermusen“ med en fremmed herre.

Da kommer Aurora ned ad trappen — muntert syngende. Det kommer til et grusomt skænderi imellem dem — og da det endelig stilner, ved at Winterfeldt meddeler Jørgen, at det var *ham*, Aurora var sammen med i „Flagermusen“ — da slår klokken 10!

— I har tabt væddemålet, ler Winterfeldt triumferende. I har skændtes før klokken 10!

Da i det samme kommer frøken *Mortensen* — husholdersken — og går hen og stiller uret.

— Hvad er det, De gør? råber Winterfeldt!

— Stiller uret. Det er bagefter. *Klokken er halv elleve!*

Titte til hinanden

Foxtrot.

Refræn:

Titte til hinanden — titte til hinanden,
vifte med det ene bryn,
skyde et par små beskedne lyn.
Blinke til hinanden — vinke til hinanden,
mødes i et kælent blik,
så det lille hjerte si'r dik, dik.
Og så 1—2—3 små smil og så ud og kikke stjerner,
ud og gå under himlens små lanterner.
Titte til hinanden — titte til hinanden,
og et lille kys måske.
Det er alle hjerters A—B—C.

At elske er at leve

Vals.

Refræn:

At elske er at leve, elske det er livet.
Livet er for dig og mig.
Kærlighedens under blev os begge givet,
skabtes kun for dig og mig.
Selv om skæbnen ville
ramme os og stille
os på hver sin skillevej,
så må du aldrig glemme,
at jeg elsker og kun elsker dig.
At elske er at leve, elske det er livet,
livet er for dig og mig.